

СЛЕДЪ СТАРОЗАГОРСКИЯ БОЙ

Двадни бягаха те следъ злочестия бой,
Гладни, морни, отъ скърби убити...
Тяхъ, хероите, стигна нерадостна честь,
А победата врагътъ похити.

Разнебитени въ боя, единъ по единъ
Те случайно отпосле се сбраха —
Тезъ малцина, които при слабий огънь
Нея вечерь тѣжовни седяха.

И замисленъ продума едина отъ тяхъ:
«Всякой страда и всякой натяква;
Но щастливи вълни ни отвлякоха насъ...
А каква ли съдбина очаква

Тамъ ония що паднаха врагу въ рѣце
Живи, мъртви и смъртно ранени?!»
И повтори съ въздишка: «Злочестий Поповъ,
Сякашъ той и сега е предъ мене!

Двама беhme при знамето ний. Като градъ
Тамъ върху ни куршуми валяха
И пищяха гранати... Въ барутния димъ
Кой съ кого е и де не личаха.

Изведнѣжъ азъ съгледахъ презъ гѣстия димъ
Какъ той грабна отъ ближний трѣбата —
Протрѣби настѣпление — и ~~хърли~~ хърли се прѣвъ
Гордо съ голата сабя въ рѣката.

Но на втория разкрачъ куршумъ повали
Възнакъ смело полетелий тамо;
А докле да се сетя азъ, други за мигъ
Пропищя и се впи въ мойто рамо.

Азъ полетяхъ въ несвясь. Ала някой отзадъ
Ме чевръсто презъ кръста прехвана...
Не осещахъ, ни знаяхъ що ставаше съ менъ,
Вѣвъ замая отъ лютата рана.